

peaks tulles ja piddas igga wisi nõu, kuidas
temma sedda wõiks hoida. Temma wa küljelu
olli targem ja andis sedda nõu, et mees omma
rahha kottiga sure pärna-pu otsa wõiks ärra
petta. Mees kiitis sedda heaks, läks sure wae-
waga ülles pu otsa ja panni rahha kotti oksa
külge finni.

Mitte kaua pärast sedda tullid waenlased,
küsisid süa ja watasid maeas keik järrele, et
mõnda asja leiaksid, mis sünniks liggi wõtta.
Ommei leidsid wägga wähe. Et ilm hea olli,
siis käskisid toito õue pärna-pu alla willuse wal-
mis panna. Nenda sündis ka. Kui soldatid
nüüd söid ja priskeste wina ja õllut jõid, siis
said rõõmsaks, hakkasid ühte teist pilkama ja
muud narri tempo teggema. Üks noormees tõm-
bas teise peast mütsi ja wiskas ülles pärna pu
otsa, kust ta agga ennam mahha ei tulnud.
Nüüd wõttis üks teine pitka udja ja hakkas sel-
lega mütsi mahha wõtma ja õigas ifka emalt
läbbi, et udja ots mitte mütsi, waid rahha kotti
waasto läks, mis wimaks lõhkes ja rahha mah-
hasaddas.

Nüüd ollid soldatid rõõmsad, wõtsid rahha

ja jäggasid omma al wenna wisi ärra ja läksid
omma teed. Mees ja naene jäid silma-weega
tagga järrele watama.

Wägga armaste leidwad innimesesed sõa ajal
sõameeste käest armo, sellepärast pallutakse iggal
pühhapäwal firrikutes: „Et Jummal meid tah-
haks hoida sõa ja waeno eest.“

Sõamees on holimatta,

Sagedast ka kolimatta,

Mis ta näab, siis wõttab sedda,

Teise haledus ja hädda,

Se ei liguta ta meelt,

Naerdes wõttab, niipab keelt! —

Matta omma hõbbe, kulda

Pu otsa, mahha mulda,

Kui ei tahha Jummal hoida,

Wõttab sedda seält ka leida! —

Agga keik ei olle nenda,

Mõnne südda lastes tunda,

Et on Jummal temma sees,

Sell' on au ma-ilma ees:

Ellab ta, ehk langeb ka,

Jummal on ta kaitseja!

Spaniama rahwa ellowiis.

Üks Saksama mees, kes seäl olnud, rägib
neist nenda: Spania rahwas on üks armo-